

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.039/2026/4.
A felperes:	felperes1 (cím1.)
A felperes képviselője:	képviselő (cím2., eljáró képviselő: név1 kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	alperes1 (cím3)
Az alperes képviselője:	név3 kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	kártérítéssel kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (9. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 52.K.703.130/2025/8. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 86.500 (nyolcvanhatezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2012. júliusától belügyi szervnél állt alkalmazási jogviszonyban, ami 2019. március 1. napjától a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) XXVIII/A. fejezetének rendelkezései alapján rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonnyá alakult át, amelynek keretében a továbbiakban ügykezelő munkakört töltött be. A felperes az alperes Bűnügyi Szervek Bűnügyi Főosztály Értékelő Elemző Osztály állományában teljesített szolgálatot, közalkalmazottként előadói munkakörbe került besorolásra, az új jogviszonyban a kinevezési okirata szerint a besorolása középfokú munkaköri osztály „A” 4. fokozat volt. A feladatait a 2020. augusztus 31. napján kelt 01000/38001/2020. ált. számú és a 2021. október 27. napján kelt 01000/3802/2022. ált. számú munkaköri leírásai alapján végezte. A felperes a 2020. május 1. és 2023. március 31. közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) ügyviteli előadói munkakörhöz tartozó feladatokat látott el. A felperes ténylegesen kizárólag elnevezés elemző feladatokat látott el, melynek során a nyomozói jelentésekből adatokat keresett ki, melyeket a rendszerben megfelelő helyen rögzített, az adatrögzítés során kapcsolatokat tárt fel, és azokat jelölte az adatbázisban. A jogviszonya 2023. március 31. napján közös megegyezéssel megszűnt.

[2] A felperes kártérítési igényrel fordult az alperes vezetőjéhez, és kérte a perbeli időszakra 1.730.748 forint illetménykülönbözet kártérítés jogcímen történő megfizetését figyelemmel arra, hogy ügykezelői munkakörbe került kinevezésre, ténylegesen azonban ügyviteli előadói feladatokat látott el. Az alperes a felperes kártérítési igényét a 01000-124/95-2/2025. Ka. számú határozatával elutasította.

A kereset és a védírat

[3] A felperes a keresetében az alperest a perbeli időszakot érintő ügyviteli előadói beosztáshoz tartozó feladatok ellátása ellentételezésének elmaradása miatt bruttó 1.730.748 forint kártérítés (illetménykülönbözet) megfizetésére kérte kötelezni. Előadása szerint a tényleges foglalkoztatására nem ügykezelői, hanem ügyviteli előadói munkakörben került sor, a munkaköri leírásaiban ugyanis nem kisegítő jellegű, hanem operatív bűnelemzési, adatfeldolgozási, bűnügyi adatgyűjtő, prioráló, ellenőrző, értékelő, adatszolgáltató és elemző feladatok szerepeltek. Keresetének jogalapjaként a Hszt. 241. § (1), (2) bekezdéseit, 242. § (1) bekezdését, a rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak által betölthető munkakörökről és az azok betöltéséhez szükséges képesítési követelményekről szóló 15/2019. (III. 11.) ORFK utasítást (a továbbiakban: ORFK utasítás), az Iratkezelési Szabályzatról szóló 40/2017. (XII. 29.) ORFK utasítást (a továbbiakban: Iratkezelési Szabályzat) jelölte meg. Kiemelte, hogy az egységes bírói gyakorlat alapján az eredetileg más munkakörhöz tartozó feladatok munkaköri leírásba foglalása sem teszi jogszerűvé a foglalkoztatását, mivel a ténylegesen végzendő feladatokat minden esetben a kinevezés szerinti munkakörhöz kell igazítani. Tekintettel arra, hogy az ügyviteli előadói feladatokat nem a kinevezése szerinti munkakörének ellátása mellett, hanem ahelyett végezte, valamint foglalkoztatása a kirendelés, tartós átirányítás, ideiglenes átirányítás és átrendelés szabályainak sem felelt meg, a két munkakör közötti illetménykülönbözetből fakadó kára megtérítésére jogosulttá vált.

[4] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját vitatva. Hivatkozott arra, hogy az ORFK utasítás 1. számú mellékletének II. számú fejezete rendelkezik a területi szerveknél betölthető munkakörökről és azok munkaköri kategóriába sorolásáról, amely szerint az ügykezelői munkakör „A”, az ügyviteli előadó „B” munkaköri kategóriába tartozik. A Titkos Információgyűjtés Adatkezelési Rendjével, valamint a „D” és „F” adattárakkal kapcsolatos feladatokról szóló 35/2018. (VI. 27.) ORFK utasítás és a 29000/15360/2018. ált. számú módszertani útmutató alapján a szervezetnél a Titkos Információgyűjtés Adatkezelési Rendjével (a továbbiakban: TIAR), valamint az adatkezelési támogató elnevezés (minősített adattár) programmal kapcsolatos feladatokat kizárólag a Bűnügyi Főosztály Értékelő Elemző Osztályon (a továbbiakban: Elemző Osztály) dolgozó munkatársak végzik. Az Elemző Osztályon az információ-kapcsolódások visszajelzését, priorálások feldolgozását és koordinálását, adatkinyeréseket és adatszolgáltatásokat, statisztikai igények támogatását, elemzések elkészítését a hivatásos szolgálati jogviszonyban állók látják el, a rendvédelmi igazgatási alkalmazottak feladata a minősített adattárba beérkezett anyagokban szereplő információk naprakész, egységes nyelvezettel és módszerekkel történő rögzítése, a dokumentumokkal kapcsolatos problémák, szabálytalanságok visszajelzése. A felperes kizárólag a dokumentumoknak a rendszerbe való elhelyezését, az azokban szereplő objektumok rögzítését, a problémák, szabálytalanságok feltárását, visszajelzését végezte. Eseti jelleggel adattovábbítást hajtott végre, illetőleg statisztikákat, kimutatásokat, táblázatokat készített, azonban ügyviteli előadói (bűnügyi) feladatokat nem látott el, tevékenysége kizárólag a bűnügyi felderítői munka támogatására terjedt ki.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest kártérítés jogcímén késedelmi kamattal növelt 1.730.748 forint megfizetésére kötelezte. Döntését az ORFK utasítás 4. pontjára, 1. mellékletének IV. pontjára, az Iratkezelési Szabályzat 11. pont 89., 90., 93. alpontjaiban foglaltakra alapította. Rögzítette, hogy a peres felek között nem volt vita a tekintetben, hogy a felperes az Értékelő Elemző Osztályon végezte a feladatait, ahol ügykezelő kategóriába volt besorolva; a perbeli időszakban az általa ténylegesen ellátott munkafolyamat a korábbiakkal megegyezett, változatlan maradt; a elnevezés rendszerben végzett elemző tevékenységet, amely a kerületek, illetőleg a központi szerv egyes osztályairól érkezett jelentések feldolgozását, az azokban található információk rendszerben való rögzítését jelentette. A felek a felperes által elvégzett munka lényegét, minőségét és milyenségét eltérően értékelték. A perben eldöntendő kérdés az volt, hogy a felperes a ténylegesen ellátott feladatai alapján ügykezelő munkakörbe megfelelően került-e besorolásra. Az elsőfokú bíróság – a Fővárosi Törvényszék más peres eljárásában keletkezett, és jelen per tárgyává is tett – tanu1 és tanu2 tanúkénti meghallgatásáról szóló tárgyalási jegyzőkönyvben foglaltakat vette alapul, azok szerint megállapítva, hogy a felperes munkavégzése során új adatot nem alkotott; a meglévő adatokból szűrte ki a büntetőjogi szempontból lényeges információkat, amelyeket egymással összevetve, az azok közötti kapcsolatot keresve végezte munkáját. Az információk csoportosítása, értékelése, összefüggések keresése, felállítása elemzést valósít meg; a felperes a perbeli időszakban elemzői munkát végzett, amelyet a elnevezés Kezelési Útmutatóban (a továbbiakban: Kezelési Útmutató) rögzítettek is alátámasztottak. A Kezelési Útmutató 46. oldalán szerepel, hogy a elnevezés elemzőt a hagyományos számítógépes programok adatrögzítőivel nem

szabad összekeverni; az előbbinek az információkat értelmeznie is kell. Az Iratkezelési Szabályzat szerint az ügykezelők feladatai egyértelműen technikai, kisegítő, adminisztratív, nyilvántartási, tárolási, kezelési, postázási jellegűek; a felperes ilyen feladatokat nem végzett, kétségtelenül összetettebb feladatkört látott el. Az ügykezelői beosztás a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvénynek a belügyminiszter ágazati irányítása alá tartozó egyes szerveknél történő végrehajtásáról szóló 37/2011. (X. 28.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) fogalomrendszerében is adminisztrációs feladatot jelent. Önmagában az a tény, hogy az Elemző Osztály a bünygyi felderítő munkában ténylegesen nem vett részt, csupán azt segítette, az alperesi hivatkozást nem alapozza meg. A felperes a rendvédelmi igazgatási jogviszonyának keletkezését megelőzően is az alperes kötelékében dolgozott előadó munkakörben, amelyhez kapcsolódó feladatok a jogviszonyváltozást követő időben rendszeresített ügykezelői munkakörhöz nem tartozó feladatoknak minősülnek; a tényleges munkaköri feladatait a jogszabályváltozás nem érintette. A fentieket figyelembe véve megállapította, hogy a felperest az ügyviteli előadói illetmény a perbeli időszakra teljes egészében megilleti, esetében a Hszt. 248. § a) és b) pontjaiban szabályozott levonások nem alkalmazhatók.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kártérítés jogcímén fizetendő összeg 1.410.560 forintra mérséklését kérte. Az elsődleges fellebbezési kérelme körében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást csak részben derítette fel és csak részben alkalmazott megfelelő jogszabályokat, melyekből téves jogkövetkeztetésre jutott. A Hszt. 241. § (1)-(3) bekezdésének, 288/R. § (1)-(4) bekezdésének, 288/S. § (1) bekezdésének és 288/T. § (2) bekezdésének, a 12. számú mellékletének, valamint az ORFK utasítás megsértésére utalással kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet [31], [40] bekezdéseiben rögzített indokolás téves és nem megalapozott. Az Iratkezelési Szabályzat I. rész I. fejezet 1. pontja szerinti cél és hatály figyelembevételével az nem egyes munkaköröket és az azokban ellátandó feladatokat határoz meg, hanem az iratkezeléssel kapcsolatos egységes szabályokat, amelyeket minden munkakörnél alkalmazni kell, ezért az Iratkezelési Szabályzattól semmilyen következtetést nem lehet levonni az ügykezelői és ügyviteli előadói munkakörök mibenlétére vonatkozóan. Nem megalapozott az elsőfokú ítélet [44] bekezdése, miszerint figyelembe veendő, hogy a munkáltató korábban ugyanazokat a feladatokat előadói feladatként értékelte. A felperes által ellátott feladatok besorolására konkrét jogi norma nem áll rendelkezésre, ezért a munkáltatónak kellett meghatároznia, hogy azt „A” vagy „B” munkaköri kategóriának tekinti-e, ennek a besorolásnak a korlátját az ORFK utasítás szerinti rendeltetésszerű joggyakorlás követelménye képezte. A fenti utasítás 2.5. pontjában foglaltak szerint az állománytáblázat alapján rendszeresített munkaköröknek megfelelően van lehetőség a besorolásra. A 2.4. pont szerint a munkakör megnevezésének változása a munkakör tartalmát nem érinti, ezért is irreleváns, hogy a korábbi jogszabályi környezetben a közalkalmazotti jogviszonyban az alperes miként értékelte az ellátott feladatokat. A Budapest Főkapitánya bünygyi helyettesének a Bünygyi Szervek Ügyrendjéről szóló 2/2018. (X. 2.) BRFK B.H. intézkedése (a továbbiakban: Ügyrend) 9. fejezet f-g) pontjaira és a munkaköri leírás 4. pontjára utalással kifejtette, hogy a TIAR és a elnevezés programmal kapcsolatos feladatokat kizárólag az Értékelő Elemző Osztályon dolgozó munkatársak látták el, az elemző osztály vezetőjének megkeresésre írt válaszából kitűnik,

hogy a speciális személyi feltételeknek megfelelő felperes ügykezelőként vezetői szignálást követően a rá kiosztott kerületek anyagait dolgozta fel, ez nem bünygyi ügyfeldolgozásnak minősül, adminisztratív feladatként értékelendő. A munkakörök értelmezésénél a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 23. § (4) bekezdés c) pontja szerint segítséget nyújthat a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: régi Hszt.) módosításáról szóló 2007. évi LXXIX. törvény 2. §-ához fűződő miniszteri indokolás, mely szerint az alapfeladatokat döntően hivatásos állományúak végzik, a funkcionális feladatok és az alaptevékenységhez kapcsolódó járulékos feladatok végzői pedig köztisztviselők vagy közalkalmazottak lehetnek; a jogviszony meghatározásakor a szolgálat ellátásának körülményeit és a tevékenység jellegét kell figyelembe venni. Az ORFK utasítás 1. számú melléklet IV. pontja a közép fokú munkaköri osztályba tartozó munkakörök képesítési követelményeinél a c) pontban az ügykezelők részére előírt vizsgaként rögzíti az adott munkakör betöltéséhez szükséges belső szakmai vizsgát. Az ügyviteli előadói tevékenység teljesen eltér a felperes munkakörétől, mert abban a bünygyi szolgálati ághoz kapcsolódó rész- és előkészítő munkafázisok, nyílt nyomozásokhoz kapcsolódó meghatározott adminisztrációs tevékenységek végrehajtása, alaptevékenységnek nem minősülő elemző-értékelő tevékenységek, valamint bűnjelek kezeléséhez kapcsolódó támogató és adminisztratív feladatok ellátása szerepel. Az első fokú bíróság az ítéletének [38], [44] bekezdéseiben okszerűtlenül vette figyelembe a elnevezés Kezelési Útmutatót, mivel az 2002-ben készült, az eltelt időszakra figyelemmel sem megfogalmazásában, sem tartalmában nem alkalmas arra, hogy a jelen helyzetben a felperes által ellátott konkrét tevékenységet minősítse. A rendszer ugyan nem változott, azonban az informatikai rendszer fejlődése miatt nem hagyható figyelmen kívül, hogy jelenleg az átlagembernek teljesen mások az alapvető kompetenciái. A elnevezés Kezelési Útmutató a program működését írja le, ezért nem szolgálhat bizonyítékul a felperesi munkakör minősítésénél. Az adott szervezet egységes sajátosságai, az ott ellátott tevékenység jellege az, amely meghatározza, hogy a feladat ügykezelői vagy ügyviteli előadói tevékenységnek minősül-e. Mindezek alapján az első fokú bíróság tévesen pusztán a elnevezés Kezelési Útmutató, valamint tanu1 és tanu2 tanúk vallomása alapján hozta meg az érdemi döntését. A felperes nem bizonyította az alperesi rendeltetésszerű joggyakorlás megsértését, a kár jogalapja nem bizonyított, az első fokú ítélet elmulasztotta annak levezetését, hogy mi alapozhatja meg a felperes munkaköri kategóriába való besorolását. Mindezek alapján alaptalanul adott helyt a keresetnek és kötelezte a magasabb döntési, felelősségi szinthez tartozó ügyviteli előadói besorolás szerinti illetménykülönbözet megfizetésére. A másodlagos fellebbezési kérelme körében az összecszerűség vonatkozásában hivatkozott a Hszt. 248. § a) és b) pontjaira, amelyek értelmében a kártérítés kiszámításánál a kár összegéből az elmaradt illetményre eső társadalombiztosítási szabályok szerinti járulékot és az állami egészségügyi és a társadalombiztosítás keretében járó ellátás ellenértékét le kell vonni, ezért a kártérítési követelés a jogalap fennállása esetén is csak alacsonyabb összegben lenne megalapozott.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az első fokú ítélet helybenhagyását, másod fokú perköltségigény mellett. Az első fokú bíróság eljárása a bizonyíték értékelésének körében teljes körűnek tekintendő, az ítéletének indokolása világos, alapos és okszerű. A vizsgálata több réttű, érintette a munkakörök elnevezését, azok tartalmát, a kezelési útmutatót, a felperes feladatainak eltérőségét, a munkakör jellemzőit, a közalkalmazotti jogviszony idején történt besorolást, a jogviszonyváltásra vonatkozó normát, a felperes szervezeti egységét és a pertárgyi feladatokat is. A felperes nem egyszerű adatrögzítési feladatokat látott el, hanem az ügy feldolgozása során olyan kapcsolati ábrát kellett készítenie, amely a későbbi nyomozás során a bűncselekmények elkövetőinek a

felderítését hatékonyabbá tette. A kapcsolati ábra létrehozása nagyban függ az elemző-értékelő személy tapasztaltságától, felismeréseitől, helyes ábrázolási módjától, éleslátásától. Az elsőfokú eljárás során értékelt bizonyítékok egy irányba mutatnak, a felperes nem ügykezelői tevékenységet látott el, korábban is előadói munkakörben volt foglalkoztatva, a BM rendelet 1. melléklete egyaránt ismerte az előadó, segédelőadó, és ügykezelő munkaköröket. Az alperes okszerűtlenül hivatkozott arra, hogy a felperes feladatai ügykezelői vagy segédelőadói munkakörbe tartoznak, mert ezeket a feladatokat korábban maga is előadónak tekintette. A szervezeti egységben elfoglalt helyre alapítottnak is okszerűtlenül hivatkozott az alperes a segédelőadói munkakörre, a pertárgyi feladatokat ugyanis hivatásos szolgálati jogviszonyban állók is végzik, ami minimum előadói szintű besorolást feltételez. Az ORFK utasítás 4. pontja szerint a munkakör megnevezésének változása nem érinti a munkakör tartalmát, a pertárgyi feladatok változatlanok maradtak, azok munkakörbe tartozása sem változott. A fellebbezési hivatkozással ellentétben nem az volt jogellenes az alperes részéről, hogy a felperes nem sorolta ügyviteli előadói munkakörbe, hanem az, hogy az ügykezelői kinevezése ellenére előadói feladatkör ellátására utasította. Nincs relevanciája az állománytáblázat hiányosságának, annak, hogy a felperes szervezeti egységénél nem létesült ügyviteli előadói munkakör. Az alperes megtehetette volna, hogy az ORFK utasítás 1. számú melléklete alapján a ténylegesen szükséges feladatok alapján hozza létre az állománytáblázatot, ehhez képest – vélhetően pénzügyi alapú tervezés következtében – ez fordítva történt, az érintettek besorolására a kész állománytáblázat, a meglevő ügykezelői munkakörök alapján került sor. A jelen perben támadott elsőfokú ítélettel azonos jogi álláspontra jutott a Fővárosi Ítéltábla több ügyben is. A másodlagos fellebbezési kérelemmel kapcsolatban előadta, hogy az alperesnek a Hszt. 288/B. §-ára hivatkozása alaptalan, annak feltételei a perbeli esetben nem álltak fenn; a Hszt. 248. §-ának alkalmazhatóságát szintén nem látta indokoltnak.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[8] A fellebbezés nem alapos.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó tényállást a szükséges körben feltárta, a releváns bizonyítást lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében helytállóan értékelte, melyből helyes következtetést vont le a kereseti kérelem megalapozottságára vonatkozóan. Indokaival a másodfokú bíróság – azok ismételése nélkül – egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki az alábbiakat.

[10] Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások mellett értékelési körbe vonta a elnevezés Kezelési Útmutató rendelkezéseit, és elfogadható indokát adta annak, hogy a 20 éve megalkotott útmutató leírásait az időközben megvalósult technikai fejlődés ellenére miért vette az ítélezése alapjául. Az eltelt időszakban az ellátott feladatok és maga a rendszer nem változott, ezért a elnevezés rendszerben megvalósított adatrögzítői, elemzői feladatok

megítélése a korábbiakhoz képest ugyanaz kell, hogy legyen, erre figyelemmel alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében az alperes arra, hogy a számítástechnikai rendszer fejlődésével az emberi kvalitások is mások lettek, ezért az elavult Kezelési Útmutató már nem vehető figyelembe.

[11] Az elsőfokú bíróság a elnevezés Kezelési Útmutatónak az elemző személyét részletező részére hivatkozással helytállóan rögzítette, hogy az elemző feladata több és összetettebb egy mechanikus adatrögzítő tevékenységénél, az elemzőnek ugyanis meg kell látnia a jelentésben szereplő releváns információkat, és azokat értelmeznie kell, mielőtt elvégezi a rögzítési tevékenységet, ez az értelmezési tevékenység sokkal több időt vesz igénybe, mint maga a rögzítés. Mindemellett a elnevezés Kezelési Útmutató az elsőfokú ítéletben rögzítetteken túl az értékelő személyre vonatkozó megállapítások rögzítését követően azt is kifejti, hogy az elemzői munka bonyolultsága miatt már nem tartható az az álláspont, hogy „aki értékelő tisztnek nem felel meg, az elemzőnek jó lesz”. Az útmutató tartalmazza azt is a dokumentumok feldolgozására vonatkozó fejezetében, hogy az elemző figyelmes elolvasás és nyelvtani, tartalmi elemzés után képet kap arról, hogy milyen objektumok vannak az adott jelentésben, azokat hova, milyen objektumtípusba kell elhelyeznie, és hogyan kell összekapcsolnia az egyes objektumokat. Mindemellett az elemzés címszó alatt rögzíti, hogy ez a dokumentumokban szereplő információk hozzáférhetővé tételéről, csoportosításáról, sűritéséről, a leíró adatokkal történő megjelöléséről, a kapcsolódások megadásáról való gondoskodásról is szól. Mindezeket figyelembe véve a továbbra is irányadó elnevezés Kezelési Útmutató adatai alapján is arra a következtetésre lehet jutni, hogy a felperes által ellátott elemzői feladatok a elnevezés rendszerben többet jelentenek, mint pusztá ügykezelés, a elnevezés Kezelési Útmutató leírása azoknak a tanúknak a vallomását erősíti, amelyek az ügyviteli előadói feladatkörre vonatkozó elemeket emelték ki a felperes tevékenységéből.

[12] Helytállóan vette figyelembe az elsőfokú bíróság az Iratkezelési Szabályzat egyes munkakörökre vonatkozó megkülönböztetését, és rögzítette, hogy a felperes önálló ügyintézői feladatot ugyan nem végzett, viszont az ügykezelőnél összetettebb feladatkört látott el. A BM rendelet feladatmeghatározása alapján okszerűen értékelte továbbá, hogy a felperes nem végzett besegítői feladatot, ahogy a segédelőadók teszik. Ugyanakkor az a körülmény, hogy az Elemző Értékelő Osztály bűnügyi felderítő munkában ténylegesen nem vesz részt, még nem jelenti azt, hogy az ott dolgozók – adott esetben a elnevezés rendszer elemzői – csak ügykezelői tevékenységet láthatnak el. Helytállóan vonta értékelési körébe azt a körülményt, hogy közalkalmazotti jogviszonya idején az alperes a felperest előadói munkakörbe osztotta be, a munkakör tartalmát ugyanakkor az ORFK utasítás 4. pontja értelmében jogszabályváltozás, a felperes más jogviszonyba sorolása nem érinthette, ez is abba az irányba mutat, hogy a felperes által ellátott feladatok nem pusztán ügykezelői, hanem ennél több, ügyviteli előadói munkakörnek tekintendők. Ehhez képest az alperes a fellebbezésében az elsődleges fellebbezési kérelme körében csupán idézte a Hszt. kártérítési felelősségre, előmenetelre, fizetési fokozatba sorolásra, illetménytáblára, munkaköri kategóriákra vonatkozó rendelkezéseit, azonban nem adott elő olyan érvelést, hogy ezen jogszabályhelyekre történt hivatkozása miként alapozza meg az elsőfokú ítélet jogszabálysértő jellegét. Ugyan hivatkozott arra, hogy az Iratkezelési Szabályzat valamennyi munkakörre vonatkozó általános iratkezelési szabályokat tartalmaz, és abból semmilyen következtetés nem vonható le a munkakörök közti különbségre, ezen érvelése azonban nem

alkalmas annak az elsőfokú ítéleti megállapításnak a megdöntésére, miszerint az egyéb peradatok – tanúvallomások és a elnevezés Kezelési Útmutató – alapján az Iratkezelési Szabályzatban foglalt munkakörök közül a felperes a konkrét tevékenysége alapján az ügykezelői feladatokon túlmutató, az ügyviteli feladatokhoz közel álló tevékenységet látott el.

[13] A rendvédelmi alkalmazottak igazgatási jogviszonyára is irányadó a hivatásos szolgálati jogviszonyban kialakult bírói gyakorlat, mely szerint a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik (Kúria Kf.III.45.041/2021/4.). A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség (Kfv.VII.37.193/2020/8.). Jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását. A munkakör meghatározása – a jogi normák keretei között – a munkáltató jogkörébe tartozik, ez azonban nem lehet parttalan (Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[14] A fentiek szerint a bűnelemzési, adatfeldolgozási, bűnügyi adatgyűjtő, prioráló, ellenőrző, értékelő, adatszolgáltató és elemző tevékenység munkaköri leírásában szerepeltetése nem tette e feladatokat az ügykezelői munkakör részévé, a felperes ezek ellátásakor nem az ügykezelői, hanem más – ügyviteli előadói – munkakörbe tartozó feladatokat végzett.

[15] Mindezekre tekintettel alaptalanul érvelt a fellebbezésében az alperes azzal, hogy konkrét jogi norma hiányában a munkáltató a rendeltetésszerű joggyakorlás körében szabadon határozhatta meg az ellátandó feladatok körét és sorolhatta be a felperest az ellátott konkrét feladatok alapján az alacsonyabb illetményel érintett „A” kategóriába.

[16] Az alperes ugyan hivatkozott az Ügyrend, a munkaköri leírás tartalmára és az Értékelő Elemző Osztály feladatellátására, azonban ennek körében sem adta okszerű indokát annak, hogy az elsőfokú bíróság által a beszerzett bizonyítékok együttes értékelésére alapított megállapítása miért nem helytálló. Utalt ugyan az Értékelő Elemző Osztály vezetőjének megkeresésre adott válaszára, azonban a vezető személyes álláspontja nem alkalmas az elsőfokú bíróságnak a rendelkezésre álló adatok egyenként és összességében történő helytálló értékelése alapján elfoglalt álláspontja megdöntésére, mely szerint a felperesi feladatok ügyviteli előadói munkakörbe tartoztak. Ugyanígy alaptalannak bizonyult az alperesnek a régi Hszt.-t módosító jogszabályhoz fűzött miniszteri indokolásra, valamint az ORFK utasítás képesítési követelményekre vonatkozó rendelkezéseire történt hivatkozása, melyek nem mutatnak közvetlen kapcsolatot a munkakör megítélésével, azok alapján az ügykezelői minőség nem állapítható meg. Az alperes a fellebbezésében csupán állította, hogy a elnevezés Kezelési Útmutató és a felperesi tanúk vallomása nem alkalmas a munkakör jellegének meghatározására, a konkrét tevékenysége jellege és az adott szervezet sajátosságai azok, amik relevanciával bírnak, továbbá az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokat helytelenül értékelte, és megalapozatlan következtetésre jutott az ítéletének indokolásában. A fellebbezésben írtakkal azonban nem adta megfelelő indokát annak, hogy az elsőfokú bíróság miért értékelte helytelenül a rendelkezésre álló bizonyítékokat, ehhez képest az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben helytállóan értékelte, a kihallgatott

tanúk vallomását összevetette a rendelkezésre álló egyéb peradatokkal, és elfogadható indokát adta annak, hogy miért a felperesi álláspontot alátámasztó tanúk vallomását fogadta el az egyéb peradatokra is figyelemmel. Az ítéletének indokolásában logikus, érthető és okszerű, lényegre törő indokát adta annak, hogy a kereseti kérelmet miért tartotta megalapozottnak.

[17] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésére vonatkozó jogszabályi kötelezettségének eleget téve, az irányadó anyagi jogszabályhelyeket is megfelelően alkalmazva helytállóan jutott arra a jogkövetkeztetésre, hogy a felperes által ténylegesen ellátott elnevezés elemzői feladatok – az adminisztratív, adatrögzítői feladatok mellett ellátott logikai kapcsolatot kereső és felvázoló, elemzői feladatok okán – miért nem tekinthetők pusztán ügykezelői tevékenységnek, a felperes valójában a magasabb besorolással érintett ügyviteli előadói feladatot látott el. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokból helyes érdemi döntésre jutott, az alperes által összecszerúságában nem vitatott kártérítési követelést helytállóan megalapozottnak tartotta, ezért jogszerűen kötelezte az alperest az elsőfokú ítélet szerinti kártérítési marasztalási összeg megfizetésére.

[18] Az alperes a kereset összecszerúságát az elsőfokú eljárás során nem vitatta, az elsőfokú bíróság iratellenesen rögzítette az ítéletének [45] bekezdésében az összecszerű vitatást. Az alperes először a fellebbezésében tett az összecszerúságot vitató nyilatkozatot a másodlagos fellebbezési kérelmében foglaltak szerint, azonban azt a Kp. 100. § (3)-(4) bekezdésében foglaltak alapján az ítéltábla érdemben nem bírálhatta el.

[19] A fentiekben kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[20] Az ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdése és a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése a) pontja alapján a felszámítással egyezően állapította meg figyelemmel arra is, hogy annak mérséklését az alperes nem kérte.

[21] Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes költségmentesség illeti meg, ezért a feljegyzett, az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésébe szerint számított fellebbezési eljárási illetéket (138.460 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[22] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdés alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[23] Az ítélet ellen fellebbezésnek a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2026. április 22.

dr. Szőke Mária	dr. Bíró Péter	dr. Bendli Attila József
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró